

Vrabec in kragulj.

Da bi bil bolj varen pred kraguljem, je zletel prekanjeni in pretkani vrabec k njemu v gozd, da mu pove, kje imajo skrivališče ponižne jerebičke. Mislil si je zvita glavica: „Če grem h kragulju in mu pripravim dobro kosilo, bom v milosti pri njem in prosto bom letal, kamor se mi bo ljubilo.“ In res je poletel nekega popoldne v obisk h kragulju.

Prijazno ga je sprejel ropar-kragulj: „No, kaj bo, vrabec?“

„Za jerebice vem, gospod kragulj!“ se mu zahlini prekanjenec.

„Tam pod tistim košatim drenom, precej za vasjo, se skrivajo vsak večer, po več skupaj. Dobro kosilo, ni res!“ — „Hvala ti, vrabič! Ravno sem premišljal, kje bi dobil kaj za malico, pa si ravno ti —.“

„Priletel povedat za jerebice, ni res?“ se mu vtakne vrabec v besedo.

„Ne, ne,“ ga popravi kragulj, „ravno ti si priletel, da mi ne bo treba iskati druge malice. Da si boš zapomnil stavek: „Kdor drugim jamo koplje, sam vanjo pade“ — bom tebe prej zadavil kot jerebice!“ Pa je pograbil ubogelega vrabca z ostrimi kremplji in mu zavil vrat. *Bogumil Gorenjko.*

Na sveti advent.

Pot pripravite Gospodu,
ugladite mu steze;
potlej sprejme ga z radostjo
nezadolženo srce.

Kdor več nima blagih misli,
ko se Rešenik rodi,
tudi njega Stvarnik večni
v zadnji uri zapusti.

Veselite se otročje,
kakor ste se v mladih dneh!
Naj pri jasicah božičnih
vam igra na ustnih smeh!

Mokriški.

Božič v gozdu.

Tam v dolini, pri duplini
gozdič ima božič svoj;
tam v zatišju starih dëbel,
tam pod streho vitkih hoj.

Svečica na veji vsaki
tam pri jasicah blešči,
krog pastircev v belih haljah
radovednih broj stoji.

Tam pri Jožefu Marija
detetu se zdaj smehlja —
kot bi bilo vse v resnici,
pa je vse le iz snega.

Čuje se nebeško petje
v vrhah vitkih sivih jel,
lune žar izza gorice
je dolinico objel.

Tudi gozdič božičuje:
lepo vse je v njem nocoj.
Zbirajo se srne, zajčki
tam pod streho vitkih hoj.

Mokriški.

